

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1939/2019
03.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Влаховић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција – Казнено-поправни завод у Београду, који заступа Државно правобранилаштво, Београд, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 3533/18 од 11.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 3533/18 од 11.01.2019. године, тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 број 1882/18 од 02.07.2018. године.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 71.230,00 динара у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 број 1882/18 од 02.07.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада, за период почев од фебруара 2013. године до марта 2015. године, исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом за сваки месец појединачно, а на начин како је то ближе наведено у овом ставу изреке првостепене пресуде. Ставом другим изреке, одлучено је о трошковима парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 3533/18 од 11.01.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 број 1882/18 од 02.07.2018. године, у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца у целости. Ставом другим

изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавила ревизију, с позивом на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на пословима ..., а у утуженом периоду имала је пребивалиште у ... и на посао је путовала на релацији ... – Тужилац је била радно ангажована, осим у периоду од јула 2013. године до новембра 2013. године када је била одсутна са рада због болести и коришћења годишњег одмора (за који период не потражује трошкове) и за то време редовно јој је исплаћивана накнада трошкова за бус-плус картицу, али не и трошкови превоза до Дана 04.12.2013. године, поднела је захтев за накнаду трошкова превоза за новембар 2013. године, али је њен захтев одбијен решењем управника Казнено-поправног завода у ... од 09.01.2014. године. Нови захтев за накнаду трошкова превоза уз достављање одговарајуће документације поднела је 15.11.2013. године, али о овом захтеву тужени није донео одлуку. Трошкови превоза на релацији ... – ..., поново јој се исплаћују од априла 2015. године, а на основу решења које је донето по захтеву тужиоца из маја 2015. године. Такође је утврђено да код тужене у утуженом периоду није постојала писарница, да су се захтеви подносили преко непосредног руководиоца или код службеника који обавља административне послове, при чему се није издавала потврда о предаји захтева.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде трошкова превоза и припадајуће накнаде трошкова превоза у висини цене карата у јавном превозу за утужен период, а на релацији ... – ..., за дане у којима је тужилац обављала рад, при чему је висина досуђеног износа утврђена на основу налаза вештака финансијске струке, а све с позивом на одредбу члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и члан 2. став 1. Уредбе о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника, те на члан 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, у вези одредбе члана 154. став 1. Закона о облигационим односима.

Међутим, Апелациони суд у Београду је својом одлуком Гж1 број 3533/18 од 11.01.2019. године, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован, а са образложењем да тужилац није доказала да се

писаним путем обраћала надлежном функционеру захтевом за исплату предметних трошкова, нити је због „ћутања администрације“ покренула управни спор, па у ситуацији када јој није признато право на накнаду трошкова, она не може са успехом тражити исплату по овом основу. Право на накнаду трошкова превоза спада у друга примања за чије остваривање је нужно поштовати поступак прописан правилима 140. до 143. Закона о државним службеницима, а што је тужилац пропустила да учини.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиоца указује да је побијана одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Погрешни је закључак другостепеног суда да тужилац нема права на накнаду трошкова превоза, зато што није доказала да се писаним путем обраћала надлежном функционеру захтевом за исплату предметних трошкова, односно због тога што из разлога „ћутања администрације“ није покренула управни спор. Супротно овом становишту, Врховни касациони суд налази да право на исплату трошкова превоза није условљено ни подношењем захтева, нити доказивањем да је запослени стварно сносио ове трошкове.

Наиме, Законом о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ број 62/06...99/10) чланом 37 прописано је да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, за време које провео на службеном путу у земљи или иностранству, за смештај и исхрану док ради и борави на терену, на накнаду трошкова који су изазвани привременим или трајањем привременог премештаја на другом месту рада, те да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују уредбом владе. Надаље, Уредбом о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ број 86/07) чланом 2. ставом 1. прописано је да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, а чланом 3. да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне доплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

Полазећи од чињенице да је право запослених на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада засновано непосредно на закону и подзаконском акту, тужена је у обавези да тужиоцу у целини плати ове трошкове. Питање да ли ће руководиоци органа да о том праву одлучују посебним решењем за сваког запосленог појединачно, односно питање на који начин је у административном смислу код послодавца решено подношење захтева ове врсте и одлучивање о њима, није до утицаја на обавезу накнаде трошкова превоза. Имајући у виду да је тужена својим незаконитим радом (неисплаћивањем трошкова превоза у одређеном периоду) тужиоцу проузроковала штету, у обавези је да исту накнаду на основу члана 154. став 1. и 172. став 2. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду наведено, на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Како је тужилац успела у поступку по ревизији, то јој припадају трошкови ревизијског поступка. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у укупном износу од 71.230,00 динара, које трошкове обухватају трошкове за састав ревизије изјављене од стране адвоката у износу од 12.000,00 динара на основу тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12) као и трошкове судске таксе за ревизију у износу од 23.692,00 динара према тарифном броју 1. таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 128/24...106/15) и судске таксе за одлуку по ревизији у износу од 35.538,00 динара према тарифном броју 2. исте тарифе.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић